

MATCHEN MET MEGADOBBERS

Slidervissen op diep water

Deze maand in Visblad TV: grote dobbers, grote afstanden, grote brasems!

Het vissen met de dobber blijft populair. Niet alleen omdat een weglappende, onderschietende of omhoogkomende pen zo bloedspannend kan zijn, maar ook omdat de dobbervisserij zeer gevarieerd is en zeker niet stilstaat. Voor deze aflevering van Visblad TV gaan we het water in met matchgoeroe Patrick Princen. Hij vist op een extreme én zeer spectaculaire wijze met megadobbers.

TEKST MARCO KRAAL FOTOGRAFIE MILAN RINCK

Eerlijk gezegd betrap ik me er op dat ik het vissen op witvis steeds leuker ga vinden. Het is een tak van visserij die bijzonder veelzijdig is, zich razendsnel ontwikkelt en garant staat voor het vangen van veel vis. En dat laatste is, hoewel niet iedereen dit zal toegeven, de essentie van het sportvissen. Reden dat ik dus regelmatig met de vaste stok, feeder-, bolo- en matchhengel aan de waterkant te vinden ben. Op de Hengelsport Outdoor Fair bij het Eiland van Maurik was ik daarom ook niet weg te slaan bij de demonstraties wit-

vissen. Daar werd op grote afstand met matchdobbers gevestig. Aangezien collega Ed naar het buitenland is en ik word gevraagd om een item voor Visblad TV te maken, hoef ik niet lang over het onderwerp na te denken.

DIEP EN HELDER

De beurs is nog niet opgeruimd of ik stap bij het Eiland van Maurik het water in. Wat meteen opvalt, is het grote doorzicht en het langzaam aflopende zandstrand. Omdat ik

hier wel eens met de boot op snoekbaars heb gevestig, weet ik dat het talud vrij steil afloopt naar een vlak plateau dat op tien meter diepte ligt. En juist op dat plateau zwemt brasem. Vél brasem, maar ook hele

grote brasem. En precies op dat plateau wil Patrick met de matchdobber gaan vissen. Probleem is dat deze plek zo'n 40 meter uit de kant ligt. Dat is met de feeder prima te doen, maar met een matchdobber?

MONSTERPENNEN

Om wat metertjes te winnen heeft Patrick daarom besloten om wadend te gaan vissen. Maar dan moet je toch zeker nog een meter of dertig werpen. Nu lijkt me een dobber zo'n eind weg zetten al een

hele klus, laat staan dat je op een dergelijke afstand een dobber kunt zien. Patrick weet echter raad. "We gaan schuivende matchdobbers van het formaat XXXL inzetten." Deze pennen, die hij zelf maakt, hebben een drijfvermogen

van circa 25 gram en een zeer lange antenne. "Ze werpen als een speer en zijn vanwege de vrij dikke antenne ook op grote afstand nog goed te zien", stelt Patrick me gerust.

KARPER-RIG

De aerodynamisch gevormde dobber waarmee Patrick vist, wordt in matchvaktaal een slider genoemd. Deze dobber wordt schuivend op de hoofdlijn bevestigd. "Met een piepklein stuitje, dat makkelijk door de ogen van de match-

hengel kan glijden, bepaal ik vervolgens de gewenste diepte waarop wordt gevestig. Onder het forse schuifloodje waarmee de slider wordt uitgelood, komt een ruim 50 centimeter lange onderlijn van 16/00." Dat schuiflood vist Patrick graag iets boven de bodem. "Dan zie je zelfs de meest voorzichtige aanbeten nog." Als notoir karpervisser kies ik echter voor een zelfhaaksysteem. Daarom bevestig ik een zwaarder schuiflood dat wordt gestuurd met een warteltje en

Sliders zijn lange, zware pennen die verre worpen en dobbervissen op diepe stekken mogelijk maken.

Geef bij aanvang zo'n zes 'tennisballen' zwemles, en voer gedurende de sessie geregeld een balletje bij.

VOER VOOR PLATTEN

Als basisvoer voor deze visserij is een gewoon feedervoer prima geschikt. Wat vismeelpellets, zoete maïs en geknipte wormen erdoor en je bent klaar. Belangrijk is dat de ballen goed stevig zijn en pas op de bodem uit elkaar vallen. Voeren met de katapult mag helaas niet meer. Een werpschip in combinatie met een lange steel kan ook worden ingezet, maar vergt veel oefening. Een spod of spomb is echter een goed alternatief voor de pult. Net als alle andere vormen van witvisserij is het regelmatig brengen van kleine hoeveelheden voer de sleutel tot een goed gevuld leefnet. Ineens een berg voer erin en dan maar gaan afwachten werkt vaak averechts. Vijf tot zes ballen van tennisbalformaat is als basis voldoende. Vervolgens na elke worp een kleiner balletje erbij zorgt meestal voor steeds hebbiger vissen.

Brasem vertoef graag op dieper gelegen plateaus. Arriveert daar een schoolje, dan is het feest.

Bijvoeren op afstanden van 30 meter+ vraagt om een voerschep of spod annex spomb.

INGEZOOMD

De slider schuift over de hoofdlijn, en wordt gestopt door een stuitje.

Het bulklood is zwaarder dan het drijfvermogen van de slider, om opstekers te kunnen creëren.

De worm is topaas voor brasem; zowel áán als onder de haak gevist.

binnen zuigt en vervolgens wegzwemt, haakt hij zichzelf op het lood. In de video bij dit artikel zie je precies hoe dat eruit ziet.

HEEN EN WEER

Hoewel we weten dat het talud op 40 meter ligt en het daar circa 10 meter diep is, vergt het peilen relatief veel tijd. Daarbij gebruiken we het schuifloodje als peillood. “Het stuitje schuif ik net zo lang naar boven toe totdat de gehele antenne boven water staat”, zegt Patrick. “Vervolgens schuif ik het stuitje weer een centimeter of dertig naar beneden. Nu hangt het zware lood enkele centimeters vrij boven de bodem, ligt de onderlijn losjes op de bodem en steekt alleen de punt van de slider nog uit het water. De vis voelt zo vrijwel geen weerstand als hij het aas van de bodem opneemt.” Als een ervaren pitcher mikt Patrick vervolgens een paar stevige voerballen naast de dobber. Zeker op deze afstand is dat gezien het idiote verbod op de voerkatapult geen sinecure. “Gelukkig hebben we vandaag de wind in de rug.”

BONKENDE TOP

Nadat de laatste voerbal is geland, draai ik mijn lijn zoda-

een rubberen kraaltje. Daaraan komt de onderlijn met stevige haak die is voorzien van een hairrig met een quickstop. Wanneer de vis het aas naar

ORGELPIJPEN

Het zien van een dobber op dergelijke grote afstanden is geen sinecure. Patrick gebruikt daarom zogenoemde ‘orgelpijpen’, kunststof rietjes met verschillende kleuren die hij snel kan verwisselen. Wanneer de zon schijnt zijn felgele antennes gek genoeg goed zichtbaar. Bij bewolkt weer zijn juist donkergekleurde rietjes favoriet. Tijdens de opnames voor deze reportage wisselden zon en wolken elkaar regelmatig af en moesten we dus ook geregeld van orgelpijp wisselen.

Kunststof orgelpijpjes in diverse kleuren, voor diverse lichtomstandigheden.

Rivierbrasems zijn sportvissen in optima forma!

nig strak dat de antenne nog net te zien is. De hengel leg ik op twee banksticks en dan is het afwachten en ondertussen genieten van de omgeving. Veel tijd om te mijmeren hebben we niet, want ineens staat mijn pen 30 centimeter hoger. Een opsteker in het kwadraat! Rustig pak ik de hengel op, en meteen na het zetten van de haak – echt aanslaan is met mijn zelfhaaksysteem niet nodig – staat de lange matchhengel krom. De vis geeft op deze afstand geen krimp. Het duurt opvallend lang voordat er lijn kan worden gewonnen. En dan ineens begint de top te bonken. Het teken van een brasem, waarschijnlijk een grote brasem. En dan is daar onverwacht dat vervelende ‘mijn broek zakt af’-gevoel van een losschietende vis.

GEEN LUIE DWEIL

Veel tijd om te balen heb ik niet, want ineens staat de pen van mijn buurman fier boven water. “Nu is het een kwestie van koelbloedig wachten totdat de dobber schuin wegzeilt, voordat je beheerst aanslaat”, legt Patrick uit. Na een prachtige dril zien we een schitterende, bronzen rivierbrasem naderen. Schepnet eronder en de eerste is binnen. Nooit meer zeggen dat brasem een luie dweil is. Zeker rivierbrasems zijn sportvissen met een grote ‘S’. Deze vis van Patrick doet de vangdrang bij me oplaaien. Snel bevestig ik

met behulp van de quickstop twee stukken pier aan de hair. Inwerpen, lijn strak draaien totdat de antenne nog net te zien is en vervolgens even wat ademhalingsoefeningen. De spanning is namelijk om te snijden!

SKYHIGH

Nog geen minuut later klimt mijn pen skyhigh uit het water, om vervolgens veelbetekend om te vallen Rustig slaan en wéér voel ik een massieve weerstand. Dit keer gaat het goed en land ik mijn eerste ‘megadobberplatte’.

ZOMERBRASEM EN WINTERVOORN

Deze extreme vorm van matchvisserij leent zich perfect voor diepe zandwinputten of grindgaten die in verbinding met de rivier staan. Zeker omdat je met deze techniek op grote afstand over een steil talud kunt vissen, zonder het risico van lijnbreuk in de steile taludrand te lopen. In de warmere jaargetijde kun je zo soms bizarre hoeveelheden brasems vangen. In de winter is het een fantastische manier om grote voorn mee te vangen. Weinig sportvissers weten namelijk dat blankvoorns niet alleen in (jacht)havens overwinteren, maar ook in diepe plassen die met een rivier of kanaal in verbinding staan. Voor de wintervisserij met megadobbers wordt de slider echter wel subtieler uitgelood en dienen maïs of casters doorgaans als haakaas.

Diepe putten en zijplassen van de rivieren staan 's zomers garant voor brasempret, en 's winters voor blankvoorn bonanza.

En dan gaat het echt los! Achter elkaar krijgen we de mooiste opstekers, platliggers, weglopers en schuinscharrelaars. Cameraman Sytse weet nauwelijks meer op wie hij moet focussen. Zo hoort het te zijn, dit is sportvissen in

het kwadraat. Binnen no time hebben we voldoende vis voor weer een uitstekende Visblad TV reportage. Tot onze middelstaand in het water staand genieten we van de geweldige sport die het vissen met de slider op dikke platten is.

Patrick's pen stijgt, en schuift vervolgens schuin weg. Slaan. Hangen!

Tijdens de dril schuift de slider – in geval van deze reportage – weer 10 meter naar beneden, tegen het bulklood aan.

Check snel de video op [www.hetvisblad.nl](http://WWW.HETVISBLAD.NL) of [www.facebook.com/hetvisblad](https://WWW.FACEBOOK.COM/HETVISBLAD).

